

1940 og kapitulasjonsvilkårene

I *Norsk Militært Tidsskrift* har oberstløytnant Anton Olstad hatt et avsnitt i en lengre artikkel om Norges kapitulasjon 1940.

John Sand, den ikke ukjente skribent om okkupasjons-spørsmål m.m. har sendt *Tidsskriftet* en artikkel om sin viten. Den ble ikke tatt inn og forfatteren sendte den til *Aftenposten* som også sendte manuskriptet i retur.

Kjære lesere, bedøm selv hva som ønskes holdt i mørket.

Presis hva oberstløytnant Olstad har skrevet i NMT anser Folk og Land det ikke for nødvendig å gjengi in extenso, da John Sand's artikkel inneholder utredninger, og belegg for disse, som egentlig forteller nva saken dreier seg om. Man kan oppfatte det hele slik, at det John Sand imøtegår har hatt en feilaktig fremstilling fra Olstad's side. Sand's artikkel er så sammenfattet m.h.t. facts omkring «avtalen(e) at her har man alt av viktighet om det som skjedde sommeren 1940, og da i juni!

Det er tydelig at man ennå, i 1985, ikke har *taket* på kapitulasjonsavtalen, blant oberster og historikere . . .

Eller; er det fortsatt slik at man finner det hensiktsmessig å fortsette med å forkludre den faktiske historie?

«Fullmaktsversjonen» og «Helteversjonen» (Hambro/Nygaardsvold) er jo av de se neste forsøk, og disse har man i frisk erindring.

Vi hitsetter John Sand's artikkel i sin helhet:

Generalmajor Roscher Nielsen og 1940

I en lengre artikkel i NMT, hefte 5/85, kommer oberstløytnant Anton Olstad inn på Norges kapitulasjon i 1940. Til dette avsnitt i artikkelen vil jeg be om plass til noen tilføyelser og korreksjoner.

Anton Olstad synes ikke å være klar over at Roscher Nielsen som vitne i Skancke-saken, som ble behandlet av Eidsivating lagmannsrett i

slutten av november 1947, faktisk innrømmet at den avtale han undertegnet i Trondheim 10. juni 1940 gjaldt hele Norge, og ikke bare 6. divisjon som han ellers hevdet. Da Skanckes forsvarer forbeholdt Roscher Nielsen at overenskomsten inneholder en rekke punkter som går ut over det som er nødvendig ved en kapitulasjon på grunn av en akutt militær situasjon og at det i avtalen flere steder er snakk om Norge og hele landet, svarte Roscher Nielsen: «Ja, det er mulig det. Når tyskerne satte dette som betingelse for å undertegne våpenstillstandsavtalen, så var det ikke annet å gjøre enn å undertegne.» (Se *Aftenpostens* aftennr. 27/11 1947) Også av general Ruges vitneprov i samme sak går det klart frem at avtalen ikke bare gjaldt 6. divisjon, men omfat-

tet hele den norske forsvarsmakt. I *Morgenbladets* referat fra rettssaken 28/11 heter det bl.a.: «Forsvarer til Ruge: Hvem var det som forpliktet seg til å innstille kampen og ikke gripe til våpen så lenge krigen varte? – Vitnet, Ruge: Det var meg det, jeg forpliktet meg i egenskap av forsvarssjef.» Hvem var så underlagt forsvarssjefen? Svaret finnes i kgl. res. av 18. mai 1940, der det i pkt. 1 heter: «Det opprettes en felles overkommando for rikets samlede krigsmakt under navnet forsvarets overkommando. Sjefen for denne kommando benevnes forsvarssjef.» Jfr. her Ruges telegram via den norske Stockholmslegasjon til den tyske legasjon 8. juni 1940: «Kongen og Regjeringen har tatt i anndet og har gitt meg i oppdrag å

(Forts. side 6)

«ELVERUMS-FULLMAKTEN»

Ragnar S. Grude skriver i «*Nationen*» 31. jan. -86.

En gruppe privatpersoner i Oslo slår i *Aftenposten* 23.1.

1986 til lyd for at stortingsrepresentant C.J. Hambro bør hedres med en statue foran Stortinget. Man er ikke tilfreds med at han sentralt i byen har fått en egen plass oppkalt etter seg; C.J. Hambros plass. Atter trekkes fram hans fortjeneste med å ha skaffet regjeringen Johan Nygaardsvold en fullmakt på Elverum den 10. april 1940.

Aftenpostens skribenter – og redaksjon – bør nå holde opp med denne form for historieforfalskning. Det er for lengst fastslått at det ble ikke vedtatt noen «Elverumsfullmakt». Endog Gyldendals fem binds leksikon trekker den påståtte fullmakt i tvil.

I *Høyres* 100-årskrifter (to bind), står det ikke ett eneste ord om denne fortjeneste C.J.

Hambro tillegges. Hvorfor ikke?

I *Aftenpostens* omtale (på 1. side) i 100-årsomtalen for Hambro's fødsel er «fortjenesten om Elverumsfullmakten» overhodet ikke nevnt! Og hvorfor heller ikke her? Ja, sikkert fordi man derved var på sannhetens grunn.

Det var først etter at lesermeninger fra Hambro-fans kom tilsyne i *Aftenposten*, at man i *Høyre-leiren* begynte å klusse med historien og det faktiske forløp. Og topp *Høyre-folk* tok til å «gjøre noe». Bl.a. møttes toppene Willoch og Benkow på Elverum en vinterdag, og la i vei med å understreke: – Det var her det skjedde, at «Elverumsfullmakten» så dagens lys! Ja, ganske riktig det. Men denne ble *aldri* vedtatt av dervedende Storting! Denne fullmakten ble ansett som *ikke nødvendig!* Det finnes fullgodt belegg for den saken, og utenriksminister Koht har sagt det samme i 1955, i et intervju, og kan høres på lydbånd. Men, i *Høyre* kjører man på, og nærmest under denne forfalskning av sannheten, så som stortingspresident Hysing-Dahl i fjor under en avduking av en Hambro-byste i Bergen gjen-tok leksen om fullmakten, jmf. møtet han også var med på i Elverum 8. januar 1985.

Helt forunderlig at landets fremste politikere deltar slik i forfalskning av samtids-historien.

C.J. Hambro var dyktig på mange måter, og har sikkert gjort seg fortjent til hederlig omtale. Men, er hans minnetjent med at han blir hedret for ting han *ikke* fikk gjennomført? Som denne «fullmakten».

Denne usmakelige opphau-sing av fortrefelighet, som har blitt Hambro til del, har en parallell i den heroisering ny-historikerne fra Ap begår om Johan Nygaardsvold. Også han har fått sin bauta for sin krigsinnsats . . . De konkurrerer, de to største partiene; om

(Forts. side 6)

Tanker etter frigjøringen

Av Olav Hoas

Nu har vi bak oss 40-årsdagen for våpenstillstanden etter Den annen verdenskrig, og med freden kom også det frie ord tilbake. Mye har vi fått høre gjennom mediene om merkverdige og djerpe bedrifter fra tiden 1940–45 på de militære fronter og særlig fra motstandsarbeidet i okkupasjonsårene. Vi har hørt om ulydighet, hemmelig avislesning, hemmelig blinkskyting i Nordmarka og om hemmelige problemer med all potetspisingen og det elendige matmelet som Quisling fikk importert fra Tyskland – og sikkert i pur faenskap. Kort sagt: Alle var med.

Nu kan det tenkes at de som er unge i dag, gjesper litt av det hele og kanskje til og med finner det noe flaut. Av de virkelige forandringer som har funnet sted i løpet av disse 40 år, er jo det at mediene – av stadig større teknisk finesse – har trengt inn i alle hjem og

har lagt beslag på en stadig større del av vår tid. Når det gjelder krig, okkupasjon, overvåking, fangeleirer, flyktninger og motstandskamp derimot, er det lite som har forandret seg, for etter at de medmenneskelige og fredselkende krefter gikk seirende ut av Den annen verdenskrig både i øst og i vest og dermed viste sin maktfulkommenhet, har det vært ført 200 kriger rundt om på kloden. Deler av dette spillet kan de unge i dag iaktta hjemme hos seg selv gjennom mediene, og disse varter opp med riktig intense saker både når det gjelder angrep og forsvar. Derav følger kanskje en noe oppgitt hode-rysten over de gamle som stadig skal minnes.

For å kunne forstå de eldres tenkemåte, bør de unge være klar over at Den annen verdenskrig var spesiell ved det at den var selve den merkelige begivenhet i de eldres liv.

Konkurser, arbeidsløshet og fattigdom var de vel fortrolige med, og bare den militære konflikt var helt ukjent for dem eftersom vårt land alltid hadde ligget utenfor allfarvei og ikke hadde opplevet væpnet kamp siden engelskmennene prøvde å sulte oss ut i tiden 1807–14 og siden nordmenn i denne perioden ble satt i konsentrasjonsleirer i England.

Vi kan sikkert alle forestille oss det overveldende føleesinntrykk slike som Terje Wiigen må ha fått når de kom tilbake fra all elendigheten i «prisonen» og til et land som feiret sin nyvunnede frihet i 1814. Slik må det også ha vært for dem som opplevde vårdagene i 1945.

Merkelig nok finnes det enda fler likhetspunkter mellom da og dengang. Bak seg hadde man en periode med diktatorisk styre enten det var ved

(Forts. side 7)

Den glemte ære

Det var Sokrates – ifølge Platon – som formulerte den tanke, at verden først ville komme i lave den dag «filosofferne blev konger». Den tilstand er vi temmelig langt fra, men et praktisk eksempel har vi dog i historien.

Blandt Europas talrige små konge- og fyrstedømmer i 1700-tallet oplevede Preussen den lykke at få en sådan konge. Det var Friedrich Wilhelm der Zweite – også kaldet *Frederik den Store*. Han hører til de største og mest forunderlige personligheder i Europas Historie.

For ham var Frankrig og især Voltaire idealer, og han var en så stor beundrer af det franske kulturliv, at han dårligt mestrede sit eget modersmål, men for det meste talte fransk. Straks efter faderens død og sin tronbestigelse indførte han en række reformer, der brød med faderens despoti og korrupsjonen i Preussen.

På slottet Rheinsberg – hans første Sanssouci – oprandt en periode med strålende velvære og festligt samvær, der bredte sig til hele landet. Frederik samlede sig et hof af tidens største og mest åndfulde mænd og kvinder. Han beskæftigede sig foruden med statens anliggender også med dybtgående historiske og naturvidenskabelige studier. Hans hovedinteresse var filosofien, og i en årelang brevveksling blev Voltaire hans åndelige vejleder.

Medens konger og fyrster på den tid mest var interesseret i deres eget velvære og kun betraktede folket som kvæg, der kunne udnyttes til at betale skatter, finansiere lejesoldater til småkrige og hylde dem, var Frederik varmt optaget af sit folks ve og vel. Han følte sig som folkets tjener, hvis opgave det var at udvikle borgerne, hjælpe dem til velstand og støtte de fattige og svage. Hans livssyn var verdensborgerens, ikke nationalistens, og ingen havde før ham demonstreret et næsten nutidigt demokrati. Ej heller besiddet så rige evner og så mange talenter. Han var dygtig til såvel diplomati som militærvesen og forenede humanistens tankemåde med overblikket m.h.t. omverdens problemer og magtspil. Han – for sin part – formulerte tanken: *Livet er en kamp – den der ikke vil kæmpe har ikke fortjent livets gave!*

Han vidste, at hans land var omgivet af fjender, at et stærkt og velorganiseret forsvar var nødvendigt. Hans soldater kaldte ham «Soldaterkongen» og var begejstrede for hans ledelse af hæren – hans valg af officererne uden hensyn til deres sociale oprindelse, men kun baseret på dygtighed og mod.

Den mand og hans tanker optager mig i disse septembredage, hvor vi oplever – genoplever – ånden fra Danmark i 1941–42, fra æraen med Scavenius, Buhl og Krenchel.

Det defaitistiske og opportunistiske Danmark.

Som under Besættelsestidens første år *raser* man – d.v.s. *radio, presse og nu TV-mod de mennesker, der vil kæmpe* for Danmarks frihed og ikke har glemt læren fra Frederik den Store: Den der vil leve må kæmpe!

Og vil man ikke kæmpe – så har man ikke fortjent sin frihed.

I de første besættelsesår kaldte man frihedskæmperne «mordere», «skadedyr» og «terrorister». Landets mægtigste mænd tordnede imod dem. Frederik den Stores erkendelse sagde ikke disse mænd noget. De havde afvæbnet Danmark, latterliggjort værnene så officerer og soldater havde den laveste tænkelige status.

På Tysklands forespørgsel om, hvorvidt Danmark kunne eller ville forsvare sin neutralitet i tilfælde af overfald fra England (og selvsagt Tyskland selv) svarede daværende statsminister Th. Stauning, at Danmark hverken kunne eller ville forsvare sig.

Kort efter kom besættelsen – *lige efter drejebogen*.

To gamle frihedskæmpere – afdøde redaktør Bent Demer og min redaktør sidst i fyrerne Gunnar Haastrup Vig – har samstemmende berettet for mig, at det ingenlunde var en dans på roser at være frihedskæmper i Danmark først i fyrerne. *Først efter Stalingrads fald* og da krigslykken vendte for Tyskland blev frihedskæmperne respekteret og snakken om «mordere» og «skadedyr» forstummede.

I majdagene i 1945 – sagde de – var næsten alle med i frihedskampen og hævdede, at *det havde de altid været*. Det var bitre tanker min gamle redaktør luftede efter dagens

dont, når vi sent om aftenen sludrede sammen over en kop kaffe og en ostemad.

Idag er Danmarks frihed og selvstændighed truet som aldrig før. Af *et diktatur* som siger sparto til Hitlers Tyskland, som har annekteret det halve Europa. Vi kan forvente en besættelse af en militærmagt, som ikke betænker sig på at deportere 100 000 til Sibirien, skyde andre 100 000 og udplyndre landet for alle værdier ned til ure og cykler. Praksis i alle de lande Sovjetunionen har lagt sin hånd på. Afghanistan er det øjeblikkelige eksempel.

I samarbejde med og til støtte for NATO, der har beskyttet Danmark i mere end 30 år sluttede en kreds af folk sig sammen. Officerer og civile forsvarsinteresserede grundlagde «Selskabet til værn for dansk Folkestyre» og «Værn om Danmark» for at dæmme op for den *snigende socislisme og sovjetiske undergravning* af vore samfund. For at bekæmpe den udbredte tanke, at USA – verdens frieste og mest demokratiske nation – og Sovjet – det mest lukkede og diktatoriske styrede samfundssystem verden har kendt og meget betegnet kaldt «Ondskabens Imperium» faktisk er hip som hap.

Men i disse dage synes det danske folk at have vendt dem ryggen – som man gjorde med frihedskæmperne i gamle dage.

Pressen – selv de såkaldte borgerlige aviser – og radioen bakket op af TV kalder disse mennesker «gamle anti-kommunistiske fantaster» og deres bevægelse betegnes som «hemmelige selskaber, hvor gamle mænd leger» – helt i tråd med, at Hjemmeværnet i store annoncer må undskylde sig, når de øver og støjer – for at kunne forsvare landet i en krigssituation.

Samtidig lægger man dog i pressen ikke skjul på Sovjetunionens og dens vasallers grusomheder bag Jerntæppet – men derfra og til at gøre noget for at undgå disse landes skæbne, er der et langt spring.

En engelsk officer vurderede i foråret 1945 danskerne som en nation, der *«havde siddet på et gærde og betragtet to mænd slås – for derpå at springe ned, da kampen var afsluttet og trykke sejrherren i hånden»*.

KRIGEN I NORGE, BIND 5

HVERDAGSLIV

Nå har vi igjen hatt oppstuss i avisene og i NRK om krigen og okkupasjonstiden – denne gang foranlediget av ovenstående utgivelse. De «gode» nordmenn går jo aldri trett av å fortelle hvor enestående de forholdt seg under krigen, og denne gang var det spesielt hverdagslivet under okkupasjonstiden som ble behandlet.

Det blir blant annet harselert over de mange restriksjoner med rasjonering etc., og de som klarte å omgå disse eller å hjelpe av «hvite» løgner eller tyverier var jo fine motstandsfolk. De stjal jo fra fienden. – Når skal vi få utredningen som redegjør for hvilken god innsats de gjorde de som følte ansvar og som sørget for et godt rasjoneringsopplegg, så det ble mest mulig likelig fordeling?

Det hevdes i boken at den tyske okkupasjonen innebar et forsøk på å skru av de vanlige tilførselskanalene, og det blir ikke presisert hvilke kolossale mengder mat tyskerne må ha brakt til Norges befolkning under krigen. – Sannheten var jo at det ikke var tyskerne som hindret tilførselene. De sørget derimot for at den norske befolkning fikk tilført mat nok under hele 5 lange år. Vi var jo i stand til selv å dekke bare halvparten av behovet.

Boken gir et noenlunde godt bilde av hvilke store mengder arbeidere det var som mer enn gjerne hjalp tyskerne med å bygge flyplasser, brakker, jernbaner, veier og festningsanlegg. Om man tar med også alle dem som hjalp fienden med de mindre tjenester, kommer man til at praktisk talt hele den norske befolkning arbeidet mer eller mindre for tyskerne under krigen. – Dette har sine forklarlige grunner, men noen heroisk motstand kan det vel neppe kalles.

Bør det ikke nå snart bli spurt om hvem det egentlig var som svek mest under krigen. Var det NS-folkene og de andre samarbeidsvillige som sørget for at samfunnsmaskineriet virket med rasjonerings etc., eller var det de som direkte arbeidet for tyskerne for å tjene gode penger?

Etter at krigen mellom Tyskland og Norge opphørte i

Jojo – Shakespeare hadde ret, da han sagde: *There is something rotten in the State of Denmark!*

Claus
September 1986

juni 1940 og de norske soldatene og offiserene dro hjem, var det mange nordmenn som frivillig gikk i tysk militærtjeneste, fordi de mente dette var det riktige, etter deres overbevisning, slik verdenssituasjonen da var blitt. Disse ble stemplet som landsforrædere. De andre som gikk i tysk tjeneste for å hjelpe tyskerne med deres militæranlegg i Norge, gjorde dette dels mens Norge ennå var i krig med Tyskland, dels etter opphøret, men da i troen på London og på at vi fortsatt var krigførende. Alle disse fikk stempel som gode nordmenn etter krigen, mens frontkjemperen i øst ble stemplet som en farlig landssviker og dømt som en nederdrektig forbryter.

Den som gikk i fiendens tjeneste til tross for at han visste at dette var galt og for å tjene noen judaspenger, han kunne stå fram som en god nordmann etterpå, mens han som våget å sette livet inn for noe han mente var til det beste for landet, ved å gå i tysk tjeneste, han måtte bøte med strengeste straff.

Bokverket *Krigen i Norge* gir seg ut for å være «faglig-historisk korrekt», men en historiebok blir ikke korrekt uten at den belyser tildragelsene på en objektiv måte. – Når skal vi få boken som uten omsvøp forteller om den største norske gruppen under krigen – de «stripete» – om alle dem som lyttet til London, mens de jobbet for tyskerne. Og boken om alle de nordmenn som ble så kjekke og begynte å føre krig da krigen var slutt. Ja, det blir en lang historie om en stadig økende hets, som ennå ikke på langt nær synes avsluttet.

G. P.

TIDL. POLITIMANN, ENSLIG,
IKKE RØKER, IKKE ALKOHOL –
SØKER HYBEL/LEILIGHET
SENTRALT I OSLO.

Bill.mrk. «11/02»

FOLK og LAND

UAVHENGIG AVIS

Redaktør:
KÅRE HAUGERUD

Forretningsfører:
HARALD K. SCHAANNING

Postadresse: Boks 924 Sentrum, 0104 Oslo 1.
Kontortider: Enerhaugsplassen 4, Oslo;
mandag kl. 17-20, tirsdag kl. 11-14 og onsdag kl. 17-20.
Telefon: (02) 19 06 71 - (Telefonsvarerer).
Redaktørene treffes etter avtale.

Abonnement: Pr. år kr. 80,- (i omslag kr. 100,-). Utlandet + kr. 10,-.

Giro: Post 5 16 45 04. Bank 6063.05.01248

Abonnementet (10 nummer i året) løper til det oppsies skriftlig.

Annonser forskuddsbetales med kr. 1,- + m.v.a. pr.spalte/m. Minstepris kr. 50,-.

Utgiver: A/S HISTORISK FORLAG.

Trykk: Viking Boktrykkeri A/S.

Nasjonal – et spottord?

Det var en gang for ikke så forferdelig lenge siden at en attest for «nasjonal holdning» var noe av det gildeste som fantes her i landet. De fleste fikk den visst også – bortsett fra et knapt hundretusen av oss.

Men hvordan er det så idag? Hvis vi ikke tar helt feil, så er «nasjonal» på vei til å bli litt av et spottord. Det moteriktige er å være opptatt av alle mulige og umulige ting utenfor vårt lands grenser. Å pleie vårt eget folk og dets egenart – nei, det er ikke «in».

Nå er selv ikke vi fullstendige idioter. Vi innser at menneskeheten, jordens befolkning, utgjør et skjebnefellesskap. Vi vet at vi påvirkes av ting som skjer på helt andre kanter av kloden. Og vi innser at det må hjelpes til der mennesker er i stor nød – selv om vi ikke uten videre godtar de til tider ytterst merkelige ting som skjer under betegnelsen u-hjelp.

Men selv om vi ikke mangler forståelsen for det internasjonale, så tillater vi oss likevel å minne om noe en av våre største diktere har sagt, nemlig at om man ikke klarer å holde orden på sitt eget hus, så faller det i grus det man ellers bygger, uansett hvor stort det synes å være.

Det burde være åpenbart for enhver at vi ikke tjener verden ved å la det som er vårt eget, gå til grunne. Vi lever i en verden av forskjeller. Ikke to mennesker er like. Det er forskjeller i tradisjoner og livsstil allerede fra Norge til Sverige. Den kristne kulturkrets er noe helt annet enn den islamske. Og det er bra at det er slik. Det er forskjellene og bryningene mellom dem som representerer dynamikken her i verden og bærer i seg kimen til vekst og fremgang for oss alle. For et tamt og innholdsløst liv det ville vært om vi alle var like!

Selvfølkelig skal et folk pleie sin egenart, sitt sprog, sin kultur og sine tradisjoner, og man har lov å være stolt av det man slik eier. Det er heller ikke galt å mene at ens nasjonale særpreg har en oppgave å fylle i verden – som andre nasjoners har det.

Selvfølkelig er det en del av en ekte nasjonalisme at den anerkjenner og respekterer andre folks særpreg, selv om de av og til kan være vanskelige å forstå. Og som vi selv krever det, anerkjenner vi andre nasjoners rett til å kjempe for sin egenart når det skjer med godtagbare midler.

Men i dag er det alt for mange som ser på en slik nasjonalisme med forakt. De skal på død og liv være «verdensborgere». Likevel håper og tror vi på en ny nasjonal oppvåkning i vårt land. Hvis ikke er vårt lille folk her langt oppe mot nord dømt til å gå under i et folkehav der tallrikere folkeslag og kulturer setter sitt stempel på alt og alle.

Vi kan ikke tro at noe slikt vil skje. Derfor appellerer vi til dagens ungdom: Kjenn ditt ansvar for ditt folk og for den kulturarv du har fått fra dine forfedre! Uten røtter i ditt eget er det fånytt å engasjere deg på andre kanter av verden. Først når du er sikker på ditt eget, har du ryggrad til å møte andre kulturer.

LOV OG ULOV

Av M. H.

Med LOV skal land bygges, og ei med ULOV ødes.

Våre fedre, som denne satsen stammer fra, var klar over at lov og lov kunne være to ting: Det kunne lages lover som var til gagn for landet, som bygget og trygget det så det kunne bli levelige kår for alle.

Men det kunne også emnes på *ulover* hvis virkning ville gå i motsatt retning; lover som rev ned og virket ødeleggende og gjorde det utrygt for folk å leve i landet og rykket bort det grunnlag som hver og en skulle bygge sin eksistens på. Slike lover ville ikke folket vite av.

Å bygge og å øde er to helt motsatte ting. Å bygge er positivt, noe givende – en skapende evne i mennesket som gir seg utslag i ytre handling for å øke tingene og bringe tilveie noe mere og bedre enn det som var før. Det er dette skapende, byggende arbeidet som har bragt oss framover i utvikling, det man med ett ord kaller kultur. Dette arbeidet er det som har bygd samfunnet, og det er dette stadig byggende og skapende arbeidet som skal trygge både kulturen og samfunnet. Og *lovene* som gis må være av den art at de støtter opp om dette arbeidet. Da blir det utvikling og vekst og et rikere liv i beste mening for alle.

Dette er de gamle, våre fedre, klar over. De hadde en vel utviklet rettsans som satte sitt preg på de lover de gav, og de tok ikke lett på dem som dristet seg til å bryte lovene.

Men livet lærer oss at likesom der er mennesker med en positiv evne til å bygge, så er det også mennesker – og de er ikke så få – som har en utpreget negativ natur, og hvis største fornøyelse det er å *rivened* det andre har bygget opp. Det kommer tilsyne allerede hos *barna* – i deres leik. Har et eller flere barn sammen leikt seg med å bygge opp noe, så kan det lett hende at det kommer noen og river det ned for dem. Det blir et sammenstøt mellom de positive, byggende krefter og de negative og ødeleggende slike.

Og som menneskene er som barn, så blir de også som voksne, naturdriften følger vokstere. Det blir enten å bygge opp, eller å rive ned. De positive evner skaper lover som bygger landet og bringer det

framover i velstand og velvære. De negative naturer lager *ulover* som river ned og øder hva andre med mye strev har bygd opp. Det var dette våre fedre ikke ville vite av. De presiserte det i følgende sats:

Med *lov* skal land bygges, og ei med *ulov* ødes!

De skjelnet sterkt mellom *lov* og *ulov*.

Loven, skapt av positive mennesker til landets gagn, den skulle *stå*, den gav en fast grunn og et godt fotfeste for tilværelsen. Ved den *loven* følte de seg tilfreds og trygge. Og denne trygghetsfølelsen frigjorde kreftene og økte dem for det byggende arbeidet.

Uloven derimot, skapt av negative naturer, var av en helt annen art. Den ville øde det som var bygd opp, og ta *fra* folk resultatet av deres arbeide og strev.

Den ville rykke bort fotfestet og gjøre grunnen utrygg og

fremtiden usikker. Derfor måtte det ingen ulov bli.

Men disse negative mennesker, som ser sin største hugnad i å forspille hva andre har bragt tilveie, og gjøre livsgrunnlaget usikkert for de fleste, de gir seg ikke så lett; deres lyst til å øde må få utfolde seg. Og så har en da *kampen* gående, kampen mellom det positive og det negative, mellom *lov* og *ulov*.

Og denne kampen har varet ved ned gjennom tidene, like til vår tid, og den pågår den dag i dag.

Den mest framtreddende lov, og den som har bragt de største skadevirkninger innover i vårt samfunn, er jo den noksom berømte såkalte Landssvik-anordning eller Landssviklov, en typisk *ulov* som raserte de gamle, trygge lover og alt som ved dem er bygd opp, og som ødet verdier og folkelykken for så mange.

(Forts. side 6,

USA OG SOVJET LIKE GODE?

Det frie og uavhengige bladet, FACET, som utgis i København, og som vi trygt kan anbefale våre lesere, (adr. Duevej 94, DK-2000 København F. Danmark) spør i nr. 1.1.1985 om Du hører til dem som mener at USA og Sovjet-Russland er like «gode». For de lesere som ønsker fakta for sin argumentasjon, publiserer bladet denne oversikt over verdens land, utarbeidet av det kjente menneskerettighetsinstituttet Freedom house i New York. I en tekst til kartet sies det, at menneskerettighetene krenkes i en rekke land verden over, i noen mere, i andre mindre. I følge instituttet kan man måle graden av krenkelser objektivt. Objektive faktorer er tilstedeværelsen av fri presse, muligheten for uhindret frit- og innreise for landets innbyggere, avholdelse av frie og hemmelige valg av kandidater for forskjellige partier, forsamlings- og foreningsfrihet, samt muligheten for å arbeide for både individuelle og gruppeinteresser i den daglige tilværelsen. En slik vurdering viser forskjellen mellom frie, ufrie og delvis ufrie land.

Merkelig nok faller de sorte felter på kartet sammen med den seneste FN-rapport om flyktningstrømmene. Av de 10 millioner flyktninger som FN har registrert kommer ca. 6 millioner fra Afghanistan. 70-årenes etablering av «befrielsesregimer» i Afrika satte millioner av mennesker i bevegelse. Flyktningstrømmen er ennå ikke stanset. 2000 vietnamesere begir seg hver måned ut på en usikker seilas, og over 4000 forlater hvert år Øst-Europa. Dertil kommer flyktningene fra urolige områder i Mellom-Amerika. I de fleste av disse land er det mere eller mindre sosialistiske regimer, som har etablert seg for å utrydde urettferdighet og sult. Det er skjedd med den frie og velnærede opinions applaus.

Idag ynkes vi over de sultende. I morgen tiljubler vi den neste av Sovjets etablerte befrielsesregjeringer. Om ennå noen år sitter vi og har medynk med det samme stakkars folk. Kloker blir vi åpenbart ikke, – men blir rasende hvis USA griper inn, som f.eks. i Grenada.

«De fæle tyskerne»

Det har vært fokusert hemningsløst i våre dagers moderne massemedia på de tyske forgåelser under krigen, de er publisert uten opphør fra krigens dager til idag, og det for det meste uten å være prøvet.

Samtidig har det tatt årtier før det har blitt gitt tillatelse til offentliggjøring av sannheten om seierherrenes behandling av tyskerne under krigen og etter krigens slutt.

Mer enn elleve millioner på de nedslaktede tyskere tyske krigsfanger befant seg i krigsfangenskap i cirka tyve forskjellige stater fra krigsårene til 1956. En rekke tidshistoriske publisister har nedtegnet deres skjebne i et dokumentarverk, «De tyske krigsfangers historie i annen verdenskrig». Dette verk ble ikke tilgjengelig for offentligheten før mange år etter at det var ferdig til utgivelse. Forlaget som hadde samlet stoffet i tyve bind, måtte holde det under lås og lukke.

En rystende dokumentasjon over «Fordrivelsen av den tyske befolkning fra områder øst for Oder/Neisse», som foreligger i fem bind, er heller ikke tilgjengelig. Dermed har det ikke blitt noen tysk offentliggjøring av de dokumentarisk samlede bevisbare forfølgelser mot de millioner tyskere det her gjelder. En slik offentliggjøring ville forstyrre det propaganderte bilde av de tyske «krigsforbrytere».

En sammenfatning av de skrekkelige hendelser gir professor Hellmut Diwald i sin bok «Geschichte der Deutschen». Tallet på de menneskene som ble drept mens de var på flukt eller under fordrivelse, utgjør 2,28 millioner. Dertil kommer tallet på drepte av de to millioner tyskere som under krigen ble evakuert østover for å beskyttes mot de alliertes bombeangrep. Han sier, når en erfaringsmessig her anslår et forsiktig tillegg, har fordrivelsesprosessen kostet minst 2,4 millioner drepte. Et bilde gir også registreringen av 14356 tilfelle av selvmord i fordrivelsesområdene.

Diwald sier videre at det er omkommet rundt 2 millioner i sovjetleirene. Spesielt forferdelige var forholdene i Jugoslavia. Etter innbruddet av den røde armé etter 10. oktober 1944, satte det igang med masseeksusjoner mot de tyskere som ikke hadde flyktet i rett tid. I bindet «Dokumentasjoner over fordrivelsen av tyskere fra Jugoslavia», er tallet

angitt med to hundre tusen. De tyske krigsfanger ble pint eller skutt, alt etter hvilke luner seierherrene var besatt av. Det foreligger 7–800 beretninger om de forferdelige forholdene i 185 leire. Hendelsene er så redselsfulle at en knapt er i stand til å viderelevere disse beretninger, sier *Erich Kern* i sin bok «Allierte Verbrechen an Deutschen». Kroatien som i mange år hadde ønsket å bli egen stat, så en mulighet for dette under krigen ved å gå med tyskerne. Det er tiet om hvilken behandling de fikk etter «befrielsen» av partisanene. Det sies at av befolkningen på 7 millioner, ble fem hundre tusen drept. En kroatisk fremmedarbeider fortalte under tegnede hvordan to hundre tusen var blitt drept på en gang. Det er vanskelig å tro hans beretning. Kroatene har mere eller mindre tåpelig forsøkt å gjøre resten av verden oppmerksom på sin skjebne etter krigen, men det er naturligvis uten respons.

Et annet eksempel på Tito-partisanenes bestialitet: En av Tito's tidligere partisaner som nå bor i Kanada fortalte at 3500 tyske soldater ble drept etter å være mishandlet på alle mulige måter. Deres hender ble til sist bundet bak på ryggen, og de ble drevet inn i en stor bunker hvoretter åpningene ble murt igjen. Tito ble æret ved sin begravelse med oppmøte av Europas fremste ledere og kongelige. Det letes idag, over 41 år etter krigsslutt, med lys og lykte for å finne ut om den østerrikske president *Kurt Waldheim* kan ha foretatt seg noe under sin tjenestegjøring på Balkan under krigen som han kan «tas for». Hykleriet og hevngjerligheten lenge leve. En skulle tro at seierherrene etter en slik krig, kunne fått en stenk av storsinnethet, raushet, at de ville vise at «vi benytter ikke slike metoder, vi vil vise hvordan et edelt menneske skal fremme fred og frihet, slik at

verdens befolkning heretter kan leve fordragelig side om side».

Nei, det ble ikke slik, og idag kan vi se resultatet. Deres dragne sverd er i dag like mye vendt mot dem selv for tilintetgjørelse.

Karl Meisel, en vanlig tysk soldat, skriver om sine hendelser fra han ble innkalt som nittenåring til han kommer hjem høsten 1945 til sin mor som da lå på sykehus etter å ha blitt voldtatt av amerikanske okkupasjonssoldater.

Hans bok «Krig! Det helt moderne vanvidd?», beretter blant annet om russernes bestialitet mot befolkningen hvor de rykket frem. I en tysk landsby som tyskerne gjenerobret for en kort tid, fikk de se landsbyens piker opphengt i slaktekroker etter at de hadde blitt voldtatt. Et trekk fra første krigsdag på østfronten, var deres mishandling av sårede ved å stikke dem med bajonetten og skjære av kjønnsdelene mens de ennå var i live. De jugoslaviske partisanene, som hadde fått sin geriljautdannelse i Sovjet, benyttet de samme metoder. Den moderne *Djengis Kahn's* nedarvede egenskaper.

Før den annen verdenskrig begynte, var de tyske i Polen – i ordets sanneste betydning – fritt vilt. De ble slått, stukket og skutt, enkeltvis eller gruppevis. Mishandlingene var mange ganger ubeskrivelige. Etter de den gang offisielle tyske etterretninger, ble inntil 1. februar 1940 registrert 58 tusen døde eller savnede. De døde var ofte i en slik tilstand at en med sikkerhet bare kunne få identifisert 12857 myrdede.

I leiren *Lamsdorf* ble det ved krigsslutt slept inn fra de omkringliggende tyske kommuner i nuværende Polen ialt 7236 voksne og 828 barn. Ved leirens oppløsning var i alt omkommet ved vold, sykdom og hunger 6488 personer. *Hvem kan forestille seg elendigheten i denne leiren? Det fantes henimot 200 interneringsleire i østområdene.*

I *Herman Sachnowitz'* bok «Det angår deg», får en god beskrivelse av forholdene i Auschwitz, men ikke om forholdene ved gasskamrene. Ingen som beskriver denne leiren

DETTE ER HISTORIE

Av Karl Heberg Halvorsen

Den 2. verdenskrig var i full gang. Situasjonen ble etter hvert så alvorlig at utenriksminister *Koht* uttaler i januar 1940 at Norge kunne vært med i krigen i løpet av en uke. Alle de varsler som Regjeringen fikk, skal jeg ikke nevne. Det synes som at utenriksministeren har beholdt dem for seg selv.

Regjeringen vet at tyske soldater er i Lillesand. Den vet at tyske fly har rekognosert over Norge mars/april. Den vet om engelsk/tysk krigshandling i Norge (Jøssingfjorden). Norske og utenlandske aviser skriver om at faren for at Norge skal komme med i krigen øker. I mars sier den engelske statsminister at krigen står på dørterskelen til Norge. Generalstaben har bedt om mobilisering både 5., 6. og 8. april. Norske handelsskip er torpedert og senket av tyske krigsskip.

Dette er litt av bakgrunnen da Regjeringen ca. kl. 21.00 den 8. april, gir Militærledelsen direktiver om at:

1. Oslofjorden skal minelegges.

Det kunne ikke skje før det ble lyst. Altså ut på dagen 9. april.

2. De varslede engelsk/franske minene i norsk farvann skulle sveipes opp.

Dette kunne ikke skje før 10. april, for engelskmennene hadde varslet at de ville holde vakt i 48 timer ved dem.

Så gikk Regjeringen hjem. Om dette kan enhver tenke sitt. Fra regjeringsmøtet om natten er det klart at der ble besluttet en eller annen form for mobilisering. Det ble opplyst av *Koht* i et radiointervju på Østbanen om morgenen 9. april. Det var ikke noen mobiliseringsordre. Han skriver også selv i sin bok at selvsagt hadde ikke Utenriksministeren noen rett eller

makt til å gi militære ordre og «ingen vettug offiser kunne finne på å lyde ein «ordre» frå meg.» Den samme utenriksminister gir senere på dagen, på forespørsel fra politimesteren i Elverum beskjed om at det ikke behøves å gjøre motstand på Midtskogen. Tyske fallskjermjegere var på tokt for å fange Konge, Storting og Regjering på Hamar. De militære desavuerte *Kohts* beskjed. Tyskerne ble slått tilbake på Midtskogen. For annen gang var Statsledelsen reddet fra å falle i tyskernes hender.

At *Øksnevad* har fortalt at radioen hadde vært åpen hele natten uten å bli brukt, har tydelig gitt sterke reaksjoner hos hr. *Hjelmtveit*, og med rette. Men hva hjelper det med åpen radio. Når, som *Trygve Lie* mener, at regjeringen hadde gitt beskjed om at den ikke skulle brukes, av hensyn til panikk. Dette synes også å bli bekreftet av følgende: Generalstaben som med kom.gen. *Laake* i spissen var samlet på *Rena*. Den blir oppsøkt av Justisminister *Wold*. Han får høre at Generalstaben beklager seg over at den lite eller intet hører fra Regjeringen. *Wold* blir irritert og spør hvorfor der ikke er sendt ut mobiliseringsordre, eller dagsbefaling til soldatene. *Laake* svarer at det var jo slik Regjeringen ønsket det.

Hr. *Hjelmtveit* tar «Norge i krig» som bevis på Regjeringens mobiliseringsordre. «Etter at det den 11. april (understreket av meg) var blitt klart at Regjeringen hadde valgt motstandslinjen, kunne ikke noen lenger være i tvil om at Regjeringen ønsket full mobilisering.»

Den 11. april hadde tyske tropper skutt og bombet i Norge i 2 døgn. Jo, dette er historie. Et sorgens kapittel, som vi får håpe at aldri må gjenta seg.

Risør 14. januar 1985
Karl Heberg Halvorsen

Sannheten er så tilslørt i vår tid,
og løgnen står seg så godt
at man ikke kan kjenne sannheten igjen
med mindre man elsker den.

Blaise Pascal

har sett den kolossale gjennomgangstrafikk som måtte foregå her om de skulle ekspedere ti tusen pr. dag. Etter å ha lest boken, sitter en igjen med et forsterket inntrykk av hva den franske KZ-fange, professor *Paul Rassinier* har kommet til etter tyve års forskning om forholdene i Hitlers leire, hvor han selv satt i *Buchenwald* og *Dora*. Han sier i sin bok «Hva

er sannhet?»: «Når oss i midten av det 20. århundre, et historisk spørsmål av slik betydning, der alt i alt flere millioner mennesker – bødler og ofre regnet sammen – var delaktig, hvormed seks millioner skal være drept i gasskammer eller på annen skrekkelig måte, ikke på annen måte er bevist enn ved et så lite antall dokumenter (Forts. side 7)

Vi var revolusjonære! Og vi skammer oss ikke over det!

Takk, Arne Heiberg, for friske innlegg i «Folk og Land», og da spesielt artiklene «Hjelp, jeg trodde vi var revolusjonære» i 1984, og «Sol-korsflyktninger» i nr. 7/86.

Jo, revolusjonære var vi, det burde ikke være noen tvil om det. Derfor lyder det da også så latterlig når systempressen – og til dels også røster i «Folk og Land» omtaler NS som «borgerlig», og «nazister» i vårt og andre land som *høyrekrefter*. Både vårt NS og beslektede bevegelser i andre land sto jo for en ny og annerledes tankegang. Vi ville innføre «... en ny moral, en ny ånd. Et nytt og bedre Norge, bygd på solidarisme.» (A.H. i nr. 5/84.)

Til å gjennomføre denne nasjonale revolusjon brukte vi den situasjon som «demokratene» hadde skapt ved sin folkeretts-stridige krig mot Tyskland.

Men dermed ble vi straffskyldige etter norsk lov? Ja, muligens, eller skal vi si sannsynligvis? Eller sikkert? «Folk og Land»s redaksjon ga i alle fall uttrykk for dette i sin spissartikkel i nr. 11/79: «Hadde de dømt oss som opprørere ville det vært en annen sak.»

Her rører nok spaden borti det illeluktende hundekadaveret fra «rettsoppjøret»s dager: Anvendelsen av str.lov § 86. Vi skulle ikke dømmes for den nasjonale revolusjon vi hadde gått inn for og delvis gjennomført, men for *landssvik*, en ussel, infamerende forbrytelse som alle burde vite vi ikke hadde begått.

Dermed fikk vi da et «oppgjør» som var mere latterlig enn egentlig strengt. «En landssvikers vei er til galgen», skrev Erling Bjørnson. Men det ville jo være helt umulig å henge eller skyte 50 tusen mennesker! Så avgjorde man et angivelig *landssvikersk* forhold, forbrytelse mot str.lov § 86, med fengselsstraffer ned til 3 mdr., ja, så menn med bøter på 400–500 kroner! Slikt viser jo mer tydelig enn noe annet hvor idiotisk det hele var. Men *vi menige medlemmer og tillitsmenn måtte jo bare holde kjeft*, ellers kunne vi risikere å få minst 5 år. «Landssvikanordninga» ble et smutthull vi kunne bruke, og ingen kan vel laste oss for at vi brukte det. Den meningsløse «landssvik»-beskyldninga fortonte seg i øyeblikket mindre alvorlig enn et langvarig fengselsopphold. Slik kom

vi oss fra det, med forholdsvis lette skrammer, men med et stempel som vi alltid vil føle som en *fornærmelse*.

Men nydemokratiet med sin fiktivøkonomi og sin skjulte sensur, sitt pampevelde og sin «business»-moral, det hater og forakter vi den dag i dag. Vi beklager at storfinansens lakeier klarte å ødelegge vår nasjonale revolusjon, som fullt gjennomført ville gitt oss et langt bedre folkestyre enn vi noen gang har hatt. Vi skammer oss ikke, og vi ber ingen om unnskyldning.

Ett avsnitt i A.H.'s innlegg setter jeg imidlertid spørsmålstegn ved: «Som seierherrene ville vi – dømt Nygaardsvold-slenget og deres klakkører til strenge straffer...» Jeg tror ikke det, beste A.H.! Quisling sa at det var hans hensikt å utste et alminnelig amnesti. Det ville også vært det klokkeste, og mest i samavar med NS' program og ånd. Et slikt amnesti ville da sikkert omfattet alle motstandsfolk og alle politiske og militære ledere som ikke hadde gjort seg skyldige i kriminelle handlinger. Vår gode gamle straffelov var jo ikke opphevet.

(Forts. side 6)

Slik blir myter til

Robert Savosnick har i år gitt ut en bok om sine opplevelser i tyske fangeleirer. I en omtale i «Nationen» 9. oktober heter det bl.a.:

«Han var forøvrig en av dem som var med på Haagen Ringnes' programmer for fjernsyn om norske nazister.

– Det var merkelig, sier han. – Jeg kom i diskusjon med nazistene etter programmet. De sa da de hørte min skjebne under krigen at: «Jamen vi trodde ikke at dere skulle sendes til Tyskland – vi trodde dere skulle til Madagaskar».

Det er riktig at vi hadde en lang og etter min mening både interessant, nyttig og avklarende samtale med Savosnick, men noe slikt tøv som ovenstående ble selvfølgelig ikke uttalt fra vår side. Det dreier seg om en tåpelig sammenblanding av to uttalelser, nemlig

at Quisling før krigen foreslo opprettelsen av en egen jødisk stat på en del av Madagaskar, der et større område kunne disponeres uten at det skjedde til alt for stor fortrelsel for andre folkeslag, og

at de tilstedeværende NS-folk under krigen visste svært lite om hva som ble de norske jøders skjebne.

Det er mer enn underlig at en intelligent og klok mann som Savosnick kan ha hatt en så svak oppfattelsesevne som denne uttalelse tyder på.

Er det ellers ikke snart på tide å kalle NS-folk det de virkelig var – nemlig NS-folk?

R.

Åsså var'e fest etterpå!

«Allers» – nr. 46, 11. nov. 1986 – har en artikkel om Kong Oscar II's kapell i Grense Jacob's elv.

Ved tyskernes evakuering av Finnmark ble kirken stående urørt.

Så kom russerne, og de rasket med seg kirkesølvet!

De tyske «utplyndrerne» lot kirkesølvet ligge i fred.

De russiske fredelige befrierne rasket det med seg.

Refleksjoner gjør seg selv.

3132 Husøysund
Observer

Averter i FOLK OG LAND

MÅNEDENS PERNILLE

Folkestyre

Et spørsmål som stadig mer opptar meg er om vårt politiske system, slik det har utviklet seg i de siste decenni, lenger kan kalles et folkestyre. Politikernes innflytelse og makt er stadig tiltagende, mens folkets – det enkelte menneskes – medbestemmelserrett uavlatelig blir innskrenket.

Det er de politiske partiers toppsjikt som nominerer. Det vil igjen si bestemmer hvem almuen skal få lov til å stemme på. Det værste er at folkeflertallet godtar at det er fratatt enhver bestemmelsesrett. Og de såkalte folkevalgte vokter seg vel for å innføre folkeavstemninger, noe som er en selvfølge i Sveits.

«Frie Folkevalgte»s manglende oppslutning ved valgene er et godt nok bevis på at det brede lag av folket har godtatt at det ikke har noe det skulle ha

sagt. Heller ikke «Pensjonistpartiet» hadde noen suksess ved siste stortingsvalg. Pensjonistene ble i sine politiske båser. Nå er riktignok ikke disse to partiene statlig subsidiert, slik at deres mulighet til å presentere seg var ytterst begrenset, så det kan vel ha en del av skylden. På den annen side er det forunderlig at ikke pensjonistene selv innså betydningen av å ha noen av sin egen aldersgruppe på Stortinget, pensjonister hvis eksistens ikke var trygget av en stortingsmannspensjon.

Som et kuriosum nevner jeg at den eldste i det amerikanske senat er 86 år gammel. Denne mannen har fått igjennom et lovforslag enstemmig i Senaten at den gamle ordningen med tvungen pensjonsalder på 70 år skal oppheves. Det antas at den snart 76 år gamle Ronald

Reagan kommer til å sette sitt navn under loven. (Aftenpostens aftennr. 21/10)

Alt har politikerne etter hvert tatt hånd om. jeg vet intet område hvor ikke avgjørelsen ligger hos dem. Staten og kommunen bestemmer hvor du skal komme til verden og hvor du skal ende dine dager. Og på toppen av det hele regner det med bøker forfattet av politikere om politikk. Og folk kjøper dem, selv om en skulle tro at de hadde fått nok etter utallige trontale- og finansdebatter.

En av kommentatorene i «Berlingske Tidendes Weekendavis» heter Hilary Barnes. Han er også kommentator i den engelske dagsavis «Financial Times» ifølge brødteksten i en artikkel han nylig skrev i «Weekendavisen» under overskriften «det politi-

serte folkestyre». Han skriver i denne bl.a.:

«... Men det er farer forbundet med statens vekst, og det vil fremfor alt bli et problem, dersom utviklingen i den neste generasjon skulle fortsette med samme hastighet som i de siste 20–30 årene. Det er to ting å frykte for:

– For det første vil den enkeltes rett til selv å bestemme over sitt eget liv nesten gå tapt i en slags demokratisk totalitær stat.

– For det annet vil konfliktene mellom samfunnsgruppene stadig bli opptrappet...

... Det demokratiske system, slik som vi kjenner det, er et ungt system. Vi vet hvordan sosiale konflikter er istand til å ødelegge et demokratisk styre, og jeg nevner Weimar-Tyskland,

Chile og Uruguay som et par eksempler. Men vi har ikke stor erfaring om hvordan demokratiske samfunn endrer seg med tiden, om hvordan de blir utslitt etter hvert som de blir eldre. Vi vet også lite om hvordan symptomene på demokratiets åreforkalking ser ut, og enda mindre noe om behandlingen av det. Dessto viktigere er det at vi er klar over vår uvitenhet, og er på vakt mot sykdomstegn.»

Og maktsyke er et sykdomstegn, og det er tegn på at den er iferd med å utvikle seg til en farsott.

PS.

Jeg takker for rosende omtale i forbindelse med en sommerkonkurranse som «F. & L.» arrangerte.

Pernille

1940 OG kapitulasjonen . . .

(Forts. fra side 1)

innstille fiendtlighetene.» «Meg» er her landets forsvarssjef som ifølge nevnte kgl. res. har seg underlagt «rikets samlede krigsmakt.» Både Roscher Nielsen og Ruge har betegnet Trondheimsavtalen som en våpenstillstandsavtale. Om våpenstillstand uttaler den svenske folkerettsekspert Rik. Kleen i «Kodifiserad Ordbok i Krigets Lagar» s. 568: «Stillestående kan vara antingen innskränkt eller lokalt, eller 2) allmänt (armistice general ortrevé. Det förre innställer krigsrörelserna med vissa orters eller kårars undantag eller på vissa bestämda områden. Det senare innställer dem överallt.» Da det i Trondheimavtalens 8 punkter hele 10 – ti – ganger er tale om «Den norske forsvarsmakt» eller «Norge» kan det under ingen omstendighet være tale om annet enn en generell, landsomfattende avtale. I en annen avtale som ble undertegnet av Roscher Nielsen den 19/6 1940 henvises det til avtalen «für die Waffenniederlegung der norwegischen Wehrmacht.» Vedtaket i statsråd 7. juni, like før Kongens og Regjeringens avreise, om at «det ville være håpløst for Norge å fortsette krigen» utelukker noen «fortsettelseskrieg.»

Også general Ruges holdning og ordregivning i junidagene 1940 viser klart og utveddydig at det dengang ikke var tanke om å fortsette krigen fra England. I «Leve eller død» s. 253 forteller nemlig Trygve Lie at «Ruge vegret seg og nektet tilslutt blankt» å bli med til England. Og i Undersøkel-seskommissionens rapport står det under avsnittet «Forsvaret» at «han (Ruge) sa ihvertfall fra til generalstabssjefen, oberst H. Hansson, at han burde bli hjemme.» På samme side uttaler kommisjonen: «Regjeringen tok det standpunkt at Hærens offiserer skulle stilles fritt om de ville følge eller ikke.» – Her må det spørres: Hvis krigen virkelig fortsatte, kunne da landets forsvarssjef nekte blankt videre krigsdeltagelse uten at det fikk konsekvenser for ham? Og kunne den samme forsvarssjef beordre generalstabssjefen til å bli værende hjemme istedet for å delta i krigen? Olstad opplyser helt korrekt at Ruge oppfordret offiserene til å avgi æresord. Igjen må det spørres: Kunne virkelig en forsvarssjef beordre offiserkorpset til å

æresforplikte seg til passivitet hvis krigen skulle fortsette? – I «Hærens og marinens flyvåpen» forteller major Fr. Meyer at general Ruge beordret kaptein Ole Reistad, flyvåpenets fungerende sjef, å dra til Finland sammen med flere flyoffiserer for å forsøke å få opprettet en flyskole der. Hvorfor ble ikke Reistad beordret til England hvis krigen virkelig fortsatte derfra?

Statsminister Nygaardsvolds tale over BBC den 25/6 1940 gir også klar beskjed: Krigen varte i 2 måneder og «det stod da ingen annen utvei åpen enn å sende våre tapre offiserer og soldater hjem.»

Oberstløytnant Olstad spør: Hvorfor skulle kongen og regjering dra til England hvis Norge ikke skulle fortsette kampen. Begrunnelsen for at de dro er mest presis gitt av Kong Haakon. Ifølge Sommerfeldt: «Kong Haakon VII taler» s. 37 sa Kongen: «Hadde vi blitt igjen i Norge kunne de nuværende makthavere ha tvunget oss til å akseptere alt det de ønsket. *Det var derfor vi dro av landet.*» (Min understr.) En annen viktig begrunnelse var utvilsomt å hindre at den norske handelsflåte ble tatt som kollektiv prise av britene. At dette virkelig var en alvorlig trussel ser man av Benjamin Vogts bok «Vår ære og vår avmakt» s. 30: «Fire dager i forveien . . . var ministeren (Colban) og Hyssing Olsen innkalt til det britiske Ministry of Shipping, hvor britene hadde forlangt at det norske flagg skulle fires og skipene overføres til britiske flagg.» I avhandlingen «Dette er London» omtaler dr. Hans Fr. Dahl Kong Haakons tale over BBC til Norge den 16/6 1940: «Kongen sa ingen ting om krig, regjeringen ville, sa han, våke over handelsflåten . . .»

Man må også være klar over at det er meget tvilsomt om konge og regjering hadde forlatt landet, hvis ikke britene hadde presset dem til det. Dette fremgår av professor Sir Lwelyn Woodwards omfattende verk «British Foreign Policy in the second World War» vol I s. 131. Her forteller professor Woodward at Kongen og Kronprinsen hadde bestemt seg for å bli i Norge etter at Norge «must give up the fighting» Men under «strong British pressure» forlot de Norge. Dette stemmer med det Bjørn Bjørnsen skriver i «Nar-

vik 1940» s. 342 – under henvisning til britiske dokumenter –: «Krigsregjeringen fant ut at de burde presse Kongen til å gå ombord med sitt følge og sin regjering.»

I artikkelen hevder også Anton Olstad feilaktig at det for å avslutte en krigstilstand også trenges en fredsavtale. Jeg henviser her til dr. Frede Castberg: «Folkerett» s. 190: «Krigen kan også opphøre ved at den rent faktisk ebber ut, idet fiendtlighetene innstilles». I «Wörterbuch des Völkerrechts» (Berlin 1960) av Strupp-Schlochauer heter det under «Kriegsende»: (i overs.) «Også andre avtaler enn fredsavtaler kan tilendebringe krigstilstand.» Samme oppfatning blir hevdet av den kjente finske folkerettsekspert, professor Erik Castrén i avhandlingen «The present law and Neutrality i avsnittet «End of War»: A war may be ended in three different ways: through subjugation, simple cessation of hostility, or the conclusion of a peace treaty.» – Som alminnelig kjent ble det ikke inngått noen fredsavtale mellom Tyskland og seiersmakten etter den annen verdenskrig. Eksempler fra eldre tid på at krigstilstand er opphørt uten fredsavtaler: krigen mellom Frankrike og Spania (1720), mellom Russland og Persia (1801) og mellom Spania og Chile (1866).

Det er heller ikke riktig som Olstad skriver at det bare er tilhengere av «nyordningen» som har hevdet at våpenstillstandsavtalen i Trondheim avsluttet den faktiske krigstilstand mellom Norge og Tyskland. En av våre fremste rettslærde, professor dr. Jon Skeie (som var fange på Grini i okkupasjonstiden) uttalte bl.a.: «I folkerettslig forstand var krigen avsluttet i og med kapitulasjonen.» Også statsstipendiat i historie Sverre Hartmann er klar i sin konklusjon: «Den tysk-norske hovedavtale av 10. juni 1940 er en generell kapitulasjonsavtale inngått etter de strenge folkerettslige forpliktelser Haager Landkrigsreglement art. 35. Den forplikter forsvarsets overkommando til ikke å gripe til våpen for krigens varighet. Brudd på slike avtaler er «war crime». Dermed opphevet avtalen den faktiske krigstilstand.»

Etter å ha gjennomgått et omfattende materiale, også

Lov og ulov . . . Elverums . . .

(Forts. fra side 3)

Denne forferdelige uloven bringer for dagen hvilken uhyggelig negativ evne de mennesker har som har fått den istand. Selv manglet de den positive evnen: å bygget et vern om landet. Vi kunne ha tilgitt dem denne forsømmelsen og manglende evne dersom de hadde latt det være bare med det. Men det gjorde de ikke, de turet tvertimot videre i vei og gikk til angrep på de mennesker som ifølge sin positive innstilling hadde anstrengt seg for å bevare og verne om verdiene (liv og eienedom) så skaden kunne bli minst mulig mens krisen stod på.

Og dette tilgir vi de negative ikke!

Ennå raser disse mennesker, ennå sitter de i høysetet med sine ulover, og i uhyggelig grad ødes verdier for land og folk. Aldri har vel ulovene vært flere, folkelykken mindre og ulykkene og utryggheten større. Det er ikke første gang landet har vært hjem søkt av krig; men vi vet ikke av at det etterpå er blitt så mange ulykkelige ulover laget som denne gangen. De som kom til makten igjen manglet den positive evnen til å bygge opp. Så gjorde de seg i stedet berømt med sine ødeleggende lover. De skaffet seg ved dem en i sannhet herostratisk berømmelse. –

Men om folk enn føler seg trykket og kuert og maktesløse under ulovenes herredømme, så får vi dog tro og håpe at det likevel må finnes folk som kan ta kampen opp mot uvesenet og forsøke å gjenreise lov og rett slik det var før ulovene satte inn.

Men det skjer ikke uten kamp, for «alt av troll vil trygt sitja».

Om denne kampen må vi samle oss alle vi som har samme syn som fedrene; at det er med lov landet skal bygges, og ikke ved ulov ødes.

relevant folkerettslig litteratur, er jeg kommet til samme resultat som statsstipendiat Hartmann.

John Sand
Bjerkadal i Nordland

Til salgs:

«Min kamp» av Adolf Hitler. Dansk utgave 1936. 2 bind.

Bill. mrk.: «11/01»

i ettertid ikke bare å forsøke å forfalske de historiske kjensgjerninger, men også å gjennomføre dem. Hvorsomhelst og nårsomhelst!

Når Eidsvollmonumentet – søylen – ikke kunne reises fordi professor Rasmussen i krigens løp «ble skitten på hendene, eller syntes galt», så gjenstår det en annen løsning m.h.t. å reise et monument foran Stortinget, og da kan det ikke bli noe annet i fall, enn et verdig minnesmerke av *Den ukjente soldat*. Da tenker jeg ikke udelte bare på dem som bar våpen, falt og forble uidentifisert som regulære soldater. Men tankene går til alle her i Norge som kjempet seg, hver på sitt vis, gjennom fem års okkupasjon. De fleste av oss bar en frihetslengsel i oss, og figurlig talt et sverd ved lend, som etterslekten godt kan få vite om.

Ingen partipolitiker skal ha plass foran Stortinget! Er det plass for C.J. Hambro ved siden av Stortinget – og ved siden av Sverdrup – kan vel det til nød aksepteres. Men ha i minnet, at senere hen kan flere partier ville ha en plass her for en av sine . . .

Vi var . . .

(Forts. fra side 5)

– Til slutt noen ord til lektor Arne Roll, som skriver bl.a.:

«Vår jøssing-skjendighet var stor. Vi var usle oppi seiersrusen. Vi må innrømme det. På den annen side bør tidligere NS-folk vedgå at Hitlers utryddelse av jøder virkelig fant sted, . . .»

Jo, det skal vi vedgå, så snart det blir ført bevis for at de mange dødsfall i fangeleirene virkelig skyldtes en utryddelsesaksjon, planlagt og satt i verk av de ansvarlige tyske myndigheter. Noe slikt bevis er nemlig ennå ikke levert. Tvert i mot kommer det av og til fram ting som tyder på noe helt annet! F.eks. universitetslektor Henry Roques doktoravhandling, som er omtalt i «Folk og Land» nr. 6/86.

8700 Nesna
Trygve Engen

«Kamerat-klubben av 1960»

har møte på vanlig sted hver annen tirsdag i måneden. Møt frem.

Tanker etter . . .

(Forts. fra side 1)

enevoldskongen eller rikskommissær Terboven. Statsmakten hadde i begge periodene rekvirert penger i massevis fra landets seddelbank og betalt dem ut i omløpet for utsats for «Det offentlige». Gjelden hadde derfor forsvunnet i landet og folket var blitt virkelige selveiere av grunn og redskaper. En fæl bajas av en verdensrober var i begge disse tilfeller blitt nedkjempet – henholdsvis Napoleon og Adolf. I begge tilfeller gikk man inn i en ny tid da pengene ikke ble rekvirert, men hentet ut som låneopptak så der ble gjeld, renter å betale, konkurser, arbeidsløshet og fattigdom (på ny).

Efter 1814 rømte en million nordmenn til Amerika da bankvesenet der ennå ikke hadde fått full kontroll med pengevesenet. I våre opplyste dager sikrer vi oss mot slik folkeflukt ved hjelp av aborter, så der finnes også forskjeller i bildet. Likevel er parallellene så mange at vi kanskje burde ta dem med i våre taler og artikler når vi kommer til vårt neste, store jubileum. – Jeg tenker naturligvis på 41-årsdagen. Inntil videre får vi arbeide trøstig på å avskjære tilførselene til det hvite folk i Sør-Afrika og håpe på at også dette folk snarlig kan få anledning til å gjøre sine erfaringer med fremmed okkupasjon og diktatorisk styre med eller uten gjeldspengesystem.

Olav Hoas
Boks 110,
8451 Stokmarknes.

VÅRT FELLES ANSVAR

Under overskriften «Vårt felles ansvar» tar Aftenposten den 3. februar på lederplass de såkalte innvandrere i forsvar. Ikke et eneste ord nevnes om de ulemper, for ikke å si tragedier, som denne uhemmede og tildels ulovlige invasjon har påført enkelte av oss nordmenn. Min historie er i korthet følgende:

I en leilighet på ca. 50 kvadratmeter i en stille og rolig gate hadde jeg planlagt å tilbringe min alderdom. Derfor hadde jeg også påkostet leiligheten, adskillig. Men etter hvert som folk i gården døde, flyttet det inn pakistanere i store mengder. Det var nok lønnsomt for husverten, for han fikk dobbelt husleie av dem. Men for oss som bodde der fra før, ble det en hard tid. Det ble stor nattetraffikk med stenkastning på vindusrutene og vanskeligheter med å få sove. Etter noen års forløp ble denne trafikken noe mindre etter at en tyrker og ni pakistanere ble arrestert for narkotikatrafikk. Arrestasjonene ble nevnt i Aftenposten.

Men vanskelighetene var på langt nær overstått. Som eksempel kan nevnes at pakistaneerne smekket igjen porten, så hverken søppeltømmere eller postbudet kom inn. Det var for å kunne slippe barna ut i gården. Alle henvendelser om å slutte med dette, var forgjeves. Da jeg en dag flyttet deres tomme barnevogn for å kunne komme ned i kjelleren, hvor

jeg hadde både brensel og poteter, fikk jeg en voldsom overhaling av selve «høvdingen». Han opptrådte ved flere anledninger så truende at jeg to ganger måtte henvende meg til politiet for å få beskyttelse. Det resulterte bare i at pakistanerne fikk en advarsel.

Situasjonen ble etter hvert så truende at jeg bestemte meg for å forsøke å få byttet leiligheten. Men det nyttete heller ikke. For så fort reflektantene fikk se pakistanerne, forsvant de. Jeg så meg derfor til slutt nødsaget til å henvende meg til kontoret for eldreomsorg. Det resulterte i at jeg omsider fikk en leilighet med ett værelse på 15 kvadratmeter i 1. etasje mot en sterkt trafikkert gate. Det er en bensinso uten like fra de utette vinduer. Noe av dette er beskrevet i Aftenposten for tre uker siden etter et protestmøte fra leieboerne.

Dette er i korthet de senere år av min lidelseshistorie, og mitt spørsmål til Aftenposten er følgende:

«Dette «Vårt felles ansvar», som det skrives om, gjelder det bare overfor våre såkalte nye landsmenn, eller gjelder det også for oss som er født og oppvokst og har oppholdt oss hele vårt liv her i dette landet? Eller skal dette hullet som jeg bor i, tjene som gasskammer for å spare kommunen for mange års alderstryg?

Asbjørn Bru
Aftenp. 17.2.-86

De fæle . . .

(Forts. fra side 4)

og vitneutsagn av åpenlys tvil som kvalitet – da kan en vel uten fare påstå at det hele ikke handler om virkelighet, men om en historieforfalskning, den mest tragiske og makabre gjennom alle tider.»

Rassinier har fått støtte av flere seriøse forskere, senest av en yngre franskmann som tok doktorgraden i den annen verdenskrigs historie.

Frankrike hadde under krigen mange kollaboratører som sikkert hadde en visjon om et forent Europa hvor det skulle bli slutt på all krig. men landet hadde også mange kommunister som etter Tysklands angrep på Sovjet, ble mere hatefulle enn noe annet sted. Derfor, etter af «freden» kom til Frankrike, ble det skutt og

drept mellom 25 og 50 tusen av de tidligere samarbeidsfolk, uten rettergang.

Oberst Cornelius Ryan forteller i sin bok «Det siste slaget», som henspiller til slaget om Berlin, at mellom 20 og 100 tusen kvinner i byen ble voldtatt og skjendet. 6 tusen begikk selvmord.

En sitter igjen med en forsterket følelse av hva en har hatt mistanke om hele tiden, at de tyske soldater ikke var så «fæle», at de den gang var verdens mest disiplinerte soldater. Vi fikk ti tusen tyskerbarn i Norge etter okkupasjonen, uten at det er blitt nevnt voldt. Frankrike fikk 50 tusen. Ved kapitulasjonen i -45 var det 350 tusen tyske soldater i Norge. Var det noen udisiplinære episoder ved deres avvikling av okkupasjonen og hjemreise til sine ruiner?

Østfold 13/11 1986.

BOKTJENESTEN

Postboks 924 Sentrum, 0104 Oslo 1. Telefonbest.: (02) 19 06 71

Serien: «SUPPLEMENT TIL OKKUPASJONSHISTORIEN»:

- ... eks. Odd Melsom: **På nasjonal uriaspost** kr. 50,-
- ... » Odd Melsom: **NS og fagorganisasjonen** kr. 50,-
- ... » Odd Melsom: **Fra kirke- og kulturkampen** kr. 50,-
- ... » Einar Syvertsen: **Også dette bør være sagt** kr. 50,-
- ... » ALLE 4 BIND: kr. 150,-

- ... » A. I. Bru: **Professor på ville veier** kr. 50,-
- ... » A. I. Bru: **Her er London** kr. 60,-
- ... » Adolf Hoel: **Universitetet under okkupasjonen** kr. 25,-
- ... » Walter Fyrst: **Min sti. NS blir til, o.m.a.** kr. 95,-
- ... » Finn Kjelstrup: **Den norske kapitulasjon** kr. 20,-
- ... » Per Lie: **Sannheten om Telavåg-affæren 1942** kr. 15,-
- ... » Sigurd Myting: **Politisk dømt** kr. 35,-
- ... » Kai Normann: **Diktene Laurbærkransen** kr. 20,-
- ... » Arne Tellefsen: **Når forsvaret forfaller** kr. 25,-

GAVEBØKER for venner i utlandet:

- ... eks. Roald Astrup Nielsen:
- The «SOLBRIS» escapade** kr. 80,-
- » **La Fuga del «SOLBRIS»** kr. 80,-
- » **H. Franklin Knudsen: I was Quislings Secretary** kr. 55,-
- » **Unstad: Quisling. The Norwegian Enigma** kr. 40,-

«OPPGJØRET» BEDØMMES:

- ... eks. Institutet för Offentlig och Internationell Rätt:
- Den norska rättsuppörelsen** kr. 50,-
- » **Forbundet: Gi oss rettsstaten tilbake** kr. 5,-
- » **Forbundet: § 104. Mere lys over rettsoppgjøret** kr. 10,-
- » **Pastor A. E. Hedem: Quo vadis Norvegia** kr. 30,-
- » **Ralph Hewins: Quisling – profet uten ære** kr. 60,-
- » **Sigurd Senje: Forræder skutt** kr. 55,-
- » **H.r.advokat Albert Wiesener: ASTRID D.D.D.** kr. 100,-
- » **Gary Allen: Ingen tør kalle det en sammensvergelse. (Hvem trekker i trådene?)** kr. 50,-

NYHETER:

- ... eks. Roald A. Nielsen: **«Solbris Ohoi!»** kr. 100,-
- » **Torstein Gunnarson: Sannheten om Kirsten Flagstad** kr. 150,-
- » **H.r.advokat Albert Wiesener: Lys over landssvikoppgjøret** kr. 145,-
- » **Jørgen Sehested: Broholmøtet** kr. 75,-

FRONTKJEMPERNE:

- ... eks. **Sigurd Senje: Glemt soldat** kr. 100,-

JULEGAVEN:

- ... eks. Hans Werner Neulen: **An Deutscher Seite**
Fremragende om norske o.a. frivillige på tysk side i Waffen-SS og Wehrmacht kr. 175,-
- ... » **R. Schulze-Kossens: Militärischer Führernachwuchs der Waffen-SS. Die Junkerschulen** kr. 210,-
- ... » **Gebirgsjäger im Bild** kr. 210,-
- ... » **Panzergranadiere der Panzerdivision Wiking im Bild** kr. 210,-
- ... » **Europäische Freiwillige im Bild** kr. 210,-

Legg til kr 15,- for forsendelse ved forskuddsbetaling til:
Postgiro 5 15 46 38. Bankgiro 6063.05.01248 eller ved sjekk, i kontanter eller frimerker. (Ellers porto og oppkravsgebyr.)

I alt bestilles for kr. som betales slik:

Navn:

Adresse:

Postnr.: Sted:

Har du noen gang tenkt på

- At ungdommen vet altfor lite om okkupasjonstiden og rettsoppgjøret?
- At massemedia er svært ensidige i sin behandling av emnene?
- At vårt beste middel mot dette er informasjon?
- At de fleste unge er mottagelig for motforestillinger?
- At bekene i INO's boklister inneholder slike motforestillinger?
- At INO's bøker inneholder stoff om NS, frontkjemper, rettsoppgjøret osv. osv.?
- At du i din bekjentskapskrets har flere som trenger denne slags informasjon?
- At du kan gjøre noe med dette?
- At Mag er dagen for å gjøre noe?

Den politiserende kirke

Hvorfor skal kirken alltid svikte?

Den sviktet etter okkupasjonen da den lot barmhjertighetsbudet ligge og sluttet seg til hylekoret som krevet fordømmelse, fengsel og død for de landsmenn som hadde en annen oppfatning enn flertallet av hva som tjente til folkets beste i en hard tid. Den hadde ingen innvendinger da makthavernes kuler gjennomboet nordmenn som etter beste evne hadde forsøkt å tjene sitt folk.

Idag svikter kirken igjen. Et enstemmig Kirkeråd fordømmer de tiltak som gjennomføres for å verge de vestlige samfunns frihet. Kirken bøyer seg ydmykt for Gudstroens fiender i øst. La dem uforstyrret true oss med sine raketter, la oss bøye oss i støvet og glemme våre barns fremtid. Og videre fordømmer Kirken USA som vil bygge seg et skjold mot et mulig atombombeinferno. Å forsvare seg mot barbarene er moralsk forkastelig. I tillegg går Kirken inn for tiltak mot Sør-Afrika som bare kan skade den sorte befolkning, mens den ikke har et ord å si om den enorme undertrykkelse av milliarder mennesker som startet med den russiske revolusjon i 1917.

Herre! Forlat din kirke, ti den vet ikke hva den gjør.

«Grusomme» tyskere og «humane» engelskmenn

I forbindelse med general Otto Ruges 70-årsdag skrev general Halvor Hansson i Af-tenposten 9.1. 1952: «Helt til langt ut på høsten 1940 utfoldet da også general Ruge fra direktørboligen på Grini, hvor han hadde et mildt og standsmessig «ehrevolle Kriegs-fangenschaft» en temmelig utstrakt norsk virksomhet.»

Hvordan var så behandlingen for tyske generaler som ble tatt til fange av britene i 1945? Om dette forteller den fremragende engelske historiker David Irving i boken DIE TRAGÖDIE DER DEUTSCHEN LUFTWAFFE s. 18 (i norsk oversettelse): Ved middagstid den 4. mai 1945 ble feldmarschall Erhard Milch arrestert på sitt gods og transportert til en restaurant hvor engelskmennene hadde sin kommandosentral. Milch ble ført inn i et rom i restauranten. Kort etter trådte en britisk general inn i rommet. Irving beretter så videre på samme side: «Plutselig rev den britiske general marschallstaven ut av Milchs hånd, og før Milch rakk å forsvare seg begynte briten som en gal å slå Milch i bakhodet med marsc-

hallstaven. Milch ble helt for-tumlet og falt overende på gulvet. Milch ropte til engelsk-mannen: «Jeg er offiser, felt-marschall! Men det fortsatte å hagle med slag, og mens blodet fløt fra Milchs hode begynte han å miste bevisstheten. Gjennom en tåke så han hvordan andre briter rettet våpnene mot ham. Milchs marschall-stav ble splinret og brakk i to. Den engelske general grep en tomflaske som stod på bordet og hevet den for å slå videre. Slaget traff Milchs underarm med en slik kraft at en lege flere dager senere kunne konstatere en blodutredning.» Kilden for Irvings opplysninger om behandlingen av Milch er såvisst ikke grumset: De stammer fra Nürnberg-domstolens akter!

Da jeg leste historien om den behandling Milch ble ut-satt for kom jeg i hu hva avisen Nordlys, Tromsø, skrev i sin leder 3.8. 1945: «Storparten av det tyske folk befinner seg for tiden på et stadium som ikke ligger over menneskeeter-nes.» Og fremdeles snakker jøssete nordmenn om de grusomme tyskere og de engelske gentlemenn.

DEN HULE FREDS FEIRING

I det «Herrens år» 1985 var man blant de beseirede nasjoner, som blant seier-herrene, pinlig opptatt av problemet hvordan feire 40-års minnet for andre verdenskrigs slutt. Særlig i Vest-Tyskland er det mange som undres på om dette som ble krigsavslutningens resultat, egentlig er noe å feire i det hele tatt, for menneskene på kloden, for den vestlige sivilisasjon, for Tyskland. Det reiser seg et ubehagelig spørsmål for enhver person med tilstrekkelig historisk kunnskap: Finnes det i etter-krigstiden noe som kan rettferdiggjøre denne krigens uhyrlige omkostninger, blod-pengene som ble betalt av seierherrene, som beseirede. Siden svaret synes å måtte bli et avgjort nei, vil noen i selv-forsvar gå i gang med å utmale et grotesk bilde av verden slik den angivelig ville ha sett ut i dag om det var Tyskland og dets allierte som vant krigen. Vel, dem om det. Hypotetiske spørsmål må få hypotetiske svar. Men bare det at spørsmålet med god grunn kan reises, sier en god del: Når vi ser hvordan verden ser ut idag, er det da så sikkert at den ville kunne ha vært verre om Tyskland hadde vunnet? Eller kanskje verden hadde sett bedre ut da? Det siste forutsetter at de verste feilgrep i den tyske politikk ble endret etter krigen. Feilgrepene i alliert politikk ble ikke endret.

I Tyskland i dag pekes det på den nye og sterkt befestede frontlinje mellom østre og

vestre del av Europa, og mange vil anse denne delingen for en historisk tragedie. Det pekes på seierherrenes innbyrdes fiendskap og på gjenopp-rustningen av de to Tyskland, ett på hver side i øst-vest-konflikten. Det pekes på at de beseirede folk, som nå mest er representert av barn og barne-barn av den generasjon som tapte krigen – fremdeles etter 40 år i mange henseender behandles som annen- og tred-jeklasses borgere av verdens-samfunnet.

Selv om vårt land faktisk ikke rakk å alliere seg med noen av de to krigførende allianser i vår vesle to-måneders mini-krig, kan vi som etterpå deltok som frivillige på tysk side i øst, meget godt forstå de tyske reaksjoner på 40-års-feiringen av freden. Vi vil nå som alltid før ta avstand fra mangt og meget i «Det tredje riket» og assosierer oss ikke med det. Særlig finner vi det urimelig at vi ble – og blir – gjort kollektivt medskyldige i f.eks. jødeforfølgelse, noe som heller ikke ble allment kjent før etter krigens slutt.

Det var med lettelse vi så krigen ta slutt og at Norge slapp fra det uten landavstæelser til Sovjet. En tragedie var det at vårt nordligste område først ble bombet av russerne og deretter brent av tyskere. Men alt kunne jo ha gått så mye, mye verre.

Det ble derimot det vel be-regnede, ondsinnede hevnpoppjøret etter krigens slutt, som ble vårt lands viktigste bi-

drag til krigsforbrytelsene og – tragediene. Landets flyktede autoriteter i London skrev sin «fullmakt» – som ikke ble skrevet på Elverum, men i London. Dette uredlige «dokument» ble siden brukt som grunnlag for et stortilt misbruk av norsk rettsvesen til et partisk partipolitisk oppgjør for å vildele menigmann og utpeke syndebukker for egne politiske feilgrep. Oppgjørets domsavsigelser ødela resten av livet for tusenvis av norske familier og ble årsak til uhyggelig mange personlige tragedier. Barn og barnebarn av dem som slik ble gjort til syndebukker, har siden også fått føle den kollektive straff i andre og tredje ledd. Tysk brutalitet og rasediskriminering kom til heder og verdighet og ble videreført av de hjemvendte norske emigranter – med den lille endring at jødeforfølgelsene ble omgjort til forfølgelse og diskriminering av den gruppe som uten brukbar grunn ble utpekt til «nazi-venner» og medskyldige i tyske krigsforbrytelser.

I Norge ble det hul feiring av 40-års-minnet for krigens slutt. Det store flertall av enfoldige «folkeveiledere» – avisfolk, mediafolk og lærere, minnet dagen med gjentakelse av gammel løgn-propaganda fra krigens dager.

Men de som vet bedre, deler seg i to grupper, hvorav den ene taler mot bedre vitende og prøver befestet troen på «retts»-oppjørets verdighet.

GH.

Anne Frank's Dagbog et falsum

Sandheden om «Anne Frank's Dagbog» blev bragt for dagen i 1959. Det svenske blad «Fria ord» havde gennemgravet sagen, talt med folk på den opgivne adresse for baghuset i Amsterdam, og kunne fortælle at den jødiske romanforfatter Meyer Levin havde skrevet bogen. I 1959 førtes der en proces i New York mellem Otto Franck og Meyer Levin, der var blevet uvenner og hver for sig gjorde krav på rettighederne. Det amerikanske «Economic Council letter» skrev at historien kan opvise adskillige eksempler på løgne som har overlevet længere end den sandfærdige historie. Alle li-

terære undersøgelser har fastslået at denne bog ikke kan være skrevet af en pige på 12 år. Denne formening er blevet til en kensgerning ved en dom, som blev afsagt af New Yorks højesteret i hvilken Meyer Levin fik medhold i, at han skulle have 50 000 dollars af «Anne Frank's» fader Otto Franck som honorar for det skrevne værk. Imidlertid lykkedes det Otto Falck ved samarbejde med en jødisk dommer Samuel Solemann at snyde bogens forfatter for hans tilkendte penge. I et brev dateret 7. Maj 1962 fastslår det advokatfirma som havde ført sagen for Meyer Levin at betalingen på de 50 000 dollars var blevet op-

hævet ved proces-protest fra dommer Solemann, med den begrundelse at sagsøgeren Meyer Levin ikke havde ført bevis for den ham «pådragne skade». Derved er det forblevet, trods voldsomme protester imod dommer Solemann. Advokatfirmaet for Meyer Levin kunne meddele: Vi beklager at vi hverken hvad angår New Yorks højesterets afgørelse om rettigheder eller erstatning, eller hvad angår dommer Solemanns afgørelse, har kunnet få kensgerningene frem til offentligheden. Medierne har afholdt sig fra at omtale historien. Grunden dertil overlader jeg til læsernes tænkeevne.

F. Fich

Institutt for Norsk Okkupasjonshistorie

Kontortid: Mandag kl. 17–20, tirsdag kl. 11–14, onsdag kl. 17–20.
Postadresse: POSTBOKS 924 SENTRUM, 0104 OSLO 1.
Kontoradresse: ENERHAUGSPLASSEN 4, OSLO. TLF.: (02) 19 06 71.